

AKO „NAŠTARTOVAŤ“ LITURGIU V A VI

470/2016

www.inky.sk

2. 9. 2016

od informácie ku konaniu – k akému konaniu? – tajomstvo offertória – konečne doma!

Tak teda sme sa stali učeníkmi Krista. Učíme sa od Neho – čomu? Viere. Čo je to viera?

Viera kresťana nie je vierou v to, že existuje Boh. To je vec istá, nemusíme v to veriť, vieme to. Viera kresťana je dôverou Bohu. A **čomu presne u Boha veríme? Úplne novej identite, novej totožnosti**, ktorú sme od Boha dostali ako Dar! Boh nám dal „*Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: "Abba, Otče!" Sám Duch spolu s našim duchom dosvedčuje, že sme Božie deti.*“ (Rim 8,15-16 SSV). Tak, tak, už teraz. A „*ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*“ (Rim 8,17 SSV). Bohu sa totiž zapáčilo byť našim Otcom, ako hovorí Ježiš, že odteraz „*len jeden je váš Otec, ten nebeský.*“ (Mt 23,9 SSV). „Je“, nie „raz možno bude...“! A pretože sa, ako o nás hovorí Ježiš, „*vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo*“ (Lk 12,32 SSV) – tak potom platí, že už teraz a tu „*naša vlasť je v nebi*“ (Flp 3,20 SSV).

Veríme, že Boh nám ju skutočne daroval. Veríme, že ju už máme. Veríme, že je už naša – navždy a neodvolateľne! Nie je možné spasť sa bez viery, pretože tento Boží dar synovstva sa dá prijať jedine vierou.

Tak to bolo aj u Ježiša: ako človek, vo všetkom nám podobný, musel proste veriť, že naozaj synom Boha je. A potom sa musel k tejto svojej identite aj naozaj prihlásiť, naozaj ním byť! Preto sa jedného dňa vydal za Jánom k Jordánu a opustil svoju stolársku dielňu, kde (podľa svedectiev otcov) roky vyrábala nábytok a pluhy pre svojich spoluobčanov. Urobil to len a jedine preto, že pevne veril, že nie je stolár, ale Syn Boha a Jeho biznisom nie sú stoly a pluhy, ale spasenie sveta a prinesenie Jeho a Otcovho Kráľovstva na zem. Preto ten krst ako začiatok Jeho práce na tomto diele. A Otec, plný radosti, dosvedčuje: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie“ (Mk 1,11 SSV) a sám Duch na ňom s radosťou spočíva.

Úplne rovnakým spôsobom môžeme a musíme prijať Boží Dar aj my. A prijať ho musíme – lebo ak ho neprijmeme, tak ostane mimo nás: darovaný, istý,... ale z našej strany neprijatý a odmietnutý. Preto tá nutnosť viery.

K tomuto nás pozýva liturgia v akte vyznania viery, v „kréde“.

Po kréde potom nasleduje obetovanie, prinášanie obetných darov – pričom dary, ktoré v obetnom sprievode prinášame, chlieb, víno, voda, naše desiatky vložené do „zvončeka“ len symbolizujú ten jediný a skutočný dar, ktorý prinášame – a tým sme my samotní.

Ako ale toto obetovanie súvisí s vierou v našu novú identitu?

V slovenčine slovo obetovanie našepkáva niečo, v čom sa niečoho zriekame, niečo strácame, niečo neprijemné a bolestné podstupujeme.

V latinčine sa táto časť omše nazýva offertorium. Latinské slovo *offeró* znamená jednoducho niečo ponúknuť, niečo priniesť, dokonca ísť niekomu v ústrety.

V bohoslužbe slova nás Ježiš vyučuje Evanjeliu – radostnej zvesti o našej novej identite. V kréde túto identitu prijímame, veríme, že naozaj sme tým, čo Ježiš hovorí, že sme. Ak tomu ale uveríme – čo sa stane? Nie náhodou to, že úplne samozrejme a prirodzene začneme podľa tohto presvedčenia aj myslieť, žiť, konať?

Je to ako keď opustené dieťa po rokoch nad'abí na svojich rodičov,

ktorí ju tiež roky hľadali. V okamihu, keď uverí, že sú to naozaj jej rodičia a uverí ich láske a starosti, ktorú o ňu mali, tak sa k nim rozbehne, objíme ich, vybozkáva a potom sa vo veľkej radosti nechá odviesť do svojho nového domova, ktorý odteraz je jej domovom (hoci ho ešte ani nevidela) – lebo tam žijú jej rodičia, jej rodina, tam patrí.

Ak sme uverili Kristovi, potom toto isté prežívame aj my. **Sme ako stratení synovia a dcéry, ktorí konečne objavili svojho skutočného Otca**, svojho staršieho Brata, svoju skutočnú rodinu Cirkvi, svoju skutočnú vlasť a domov, ktoré sú v Nebi, svoje dedičstvo, ktorým je Kráľovstvo samého Boha a svoju identitu, hodnosť a dôstojnosť princov a princezien Kráľovstva, detí Boha!

Ak tomu uveríme – čo urobíme? Nie azda to, že sa rozbehneme k Bohu, aby sme Ho objali, vrhli sa Mu do náruče a kričali: „Otecko! Otecko! Konečne! Konečne sme Ťa našli! Konečne sme doma! Sem patríme, tu už ostaneme navždy, s Tebou, pri Tebe! Svet nás už neláka, už do neho nepatríme. Ty si náš Otec, my sme Tvoje deti. Už budeme navždy iba s Tebou!“

No a presne toto je ono „obetovanie“, offertorium svätej omše. radostný návrat sirôt, ktoré našli Otca. Radostný návrat vyhnancovo vo svete späť do vlasti, do ktorej sme konečne našli cestu. takže nie nejaké bolestné sebaobetovanie sa. Už vôbec len nie nejaké hodenie pár centov do zvončeka, „aby sa nepovedalo“. Ale radostný a jasavý návrat domov, k Bohu, k Otcovi, k Rodine, do Vlasti!

- Po uvedomení si v úkone kajúcnosti svojej zmrzačenosti, hriechom, po uvedomení si, že sme vlastne sirotky a vyhnančiči v „šerom kraji smrti“, ktorým tento svet pre hriech je – a po priznaní si toho;

- po dychtivosti učiť sa od Ježiša ceste späť, domov, v bohoslužbe slova;

- po primknutí sa k tejto Zvesti a Ceste celým srdcom vo vyznání viery;

- tak nakoniec v obetovaní aj skutočne vyrážame na túto cestu, skutočne sa vraciame domov, aby sme doma už navždy ostali. Niečo pritom skutočne *obetujeme*: svet, ktorý je ale aj tak len vyhnanstvom, hriech, ktorý nás možno vábi, ale v skutočnosti je to ohavný parazit, ktorý z náš život vysáva. Ale to je len malá daň za to, čo všetko týmto návratom domov získavame!

Kresťanstvo je tak znova niečím, čo je v princípe veľmi jednoduché:

- žijeme sami, ako sirotky,

- potom sa objaví Boh ako náš Otec, adoptuje nás a pozve k sebe, domov.

- Prichádza Jeho Syn, Kristus Ježiš a uchádza sa o nás ako ženich o svoju nevestu.

- A my prijímame, prijímame Boha za skutočného Otca a Krista za svojho Ženícha a Manžela, Nebo za svoj domov a Kráľovstvo za svoje dedičstvo a Cirkev za svoju rodinu – a odteraz už patríme sem, tu sme doma, tu je nás „poklad“ i naše „srdce“ (Lk 12,34). Tak, ako nevesta kladie na prvé miesto svojho ženicha a manžela a celému svetu, svojej rodine, priateľom, známym, zamestnávateľovi,... vysielala jasné posolstvo „Mám vás rada, ale manžel je pre mňa viac, ak na to príde, kvôli nemu vás zanechám a pôjdem za

ním, za svojim milovaným!“ a my to považujeme za dobré a správne a za znak skutočnej lásky a tak by to malo byť; tak rovnako aj Ježiš: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa nie je mahoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je mahoden*“ (Mt 10,37 SSV). Inými slovami. Ak ste sa nechali adoptovať a ak som Ja váš Manžel a Ženich – potom patríme k sebe a potom všetko ostatné je až na druhom mieste a ak na to príde, všetko pre mňa zanecháte, pretože tak to manželia a správne rodiny robia. Ja sám som to tak urobil pre vás, z lásky (porov. Flp 2,6-8). Ak ma milujete, urobíte to isté aj vy pre Mňa!

Teraz môžeme znova lepšie pochopiť Katechizmus, keď hovorí: „*Smrteľný hriech – vážnym prestúpením Božieho zákona – ničí v srdci človeka lásku. Odvracia človeka od Boha, ktorý je jeho posledným cieľom a jeho blaženosťou, a to tým, že človek dáva prednosť nejakému nižšiemu dobru pred Bohom*“ (KKC 1855). Inými slovami: Ak milujete Krista ako Manžela, Boha ako Otca a ak je Duch Svätým vašim Duchom – potom budete blaženú Trojicu milovať nadovšetko, ona bude vašim pokladom, vašim všetkým a nič a nič nebude pre vás nikdy dôležitejšie. Ak by ste to tak nerobili – potom by ste len dokázali, že to tak nie je. A že teda ste od Boha novú identitu ani postavenie ešte neprijali. Boh ešte nie je Váš Otec. Kristus nie je Ženich a Manžel. Cirkev nie je rodina, Nebo nie je vlasť a Kráľovstvo nie je dedičstvom. A to znamená, že ste ešte stále mimo, ste ešte stále stratení, zatratení, ešte stále siroty uprostred sveta, ktorý je predsieňou Pekla...

Váš Inky